

for 2 forskjellige Classer og overlader Finantsministeren at afgjøre, af disse to Summer hvormeget hver især skal tilstaaes. Forslaget gaaer slet ikke ud paa Andet, end hvad der allerede ligger i § 9, og jeg finder ingen Anledning til, paa Grund af dette Tillæg at gaae ud fra et andet Standpunkt, end § 9 i Loven allerede er gaaet ud fra; det var det ene Punkt. Det andet Punkt er det, at det ærede Medlem siger, at efter Lovforslaget vil man ogsaa i Finantsloven aarlig komme til at undersøge, hvorvidt der endnu skal tilstaaes saa og saa Meget. Der troer jeg det ærede Medlem tager feil, thi dersom jeg slet ikke havde stillet dette Lovforslag, og det altsaa var blevet, som det nu er ifølge § 9, saa staaer det jo fast, at de Mænd, som ere tilstaaede af Finantsministeren i Genhold hertil 100 eller 150 Rbd., ere sikrede disse for bestandigt. Der er ikke Spørgsmaal, om de det næste Aar eller det følgende Aar skulle vedblive at have dem, eller om de skulle nægtes dem; det er eengang for alle afgjort, det skulle de have, og det kan Rigsdagen ikke forandre, med mindre den i det Hele taget vil nægte, hvad der ifølge de gjældende Love maa udgives; der finder ingen videre Undersøgelse Sted, og, vedtages mit Lovforslag, saa bliver det Samme accurat Tilfælde dermed. De Tillæg, der blive dem vdede af Finantsministeriet i Genhold til mit Lovforslag, om det bliver Lov, de blive varige, ligesom det, der allerede ifølge § 9 er dem tilstaaet. De Tillæg, der gives dem, ville blive opførte paa den samme Maade som det, de nu aarlig skulle have af Finantsministeriets Understøttelseskasse, og de falde ikke bort, forinden Bedkommende døe. Disse to Punkter ere to aldeles væsentlige Punkter i denne Sag, og det troer jeg er aabenbart og Noget, man ubetinget vil indrømme mig, at det ærede Medlem ikke har seet dem rigtigt.

Finantsministeren: Jeg skal tillade mig at udtale mig for den forandrede Redaction af Lovforslaget, som er foreslaaet af et af Udvalgets Medlemmer, og jeg skal kortelig anføre Grunden derfor. Naar jeg seer hen til Lovgiverens Standpunkt i Almindelighed, saa kan jeg ikke finde Andet, end at der maa siges at være taget tilstrækkeligt Hensyn til de forskjellige

Betragtninger, som burde gjøre sig gjældende ved Lønningsloven for Soldvæsenet af 11te Marts dette Aar. Naar man sammenholder de forskjellige Afgangsvilkaar til forskjellige Tider for forskjellige Underclasser, deels i Civiletaten og deels i Militairetaten, saa troer jeg, efter en fornyet Overbetæelse af disse Forhold, at maatte udtale, at det i Almindelighed maa siges, at der ved den omtalte Lovs § 9 ikke er undladt at tage tilstrækkeligt Hensyn til de Paagjældendes Lary; der er virkelig ved den gjort hvad der fra Lovgiverens Standpunkt i Almindelighed burde gjøres. Dermed vil jeg nu aldeles ikke have udelukket, at Lovgiveren i særegne Tilfælde kan finde sig foranlediget til at bevilge Noget udover hvad det i Almindelighed vilde være rigtigt at tilstaae, fordi Bedkommendes Trang og de Vilkaar, under hvilke han netop er gaaet af, maatte tages særdeles i Betragtning, eller i alt Fald fordi den ofsenlige Mening til en given Tid i en særdeles høj Grad var stemt for at give de Paagjældende en Understøttelse udover hvad der egentlig retligt og billigt burde tilkomme dem. Jeg troer, at den constitutionelle Lovgivningsmagt ligesaavel som tilfor den souveraine Konge kan tillade sig indenfor passende Grændser at vise Raade mod trængende Betsjente eller Andre, men det bør da ogsaa fastholdes, at det, man saaledes gjør, virkelig er Noget, der er udenfor det Almindelige, og jeg vil derfor allerede i selve Overkrifterne paa de to forskjellige Lovforslag, som foreligge, finde tilstrækkelig Understøttelse for det af dem, som jeg har tilladt mig at anbefale. Det oprindelige Lovforslag overskrifer sig selv at være en Forandring i § 9 af Loven af 11 Marts 1851, og det er virkelig ogsaa en Forandring; derimod siger det Forslag, som et af Udvalgets Medlemmer har stillet, kun, at det er et Tillæg til denne Paragraph, og det er virkelig ogsaa kun et Tillæg, thi det forandrer ikke Paragraphen, men lægger kun en hyderligere Bemyndigelse i Legislaturens Haand til at gjøre vel mod de trængende Betsjente, som man her ønsker at komme til Hjælp. Der er desuden ogsaa andre Hensyn, som jeg skal tillade mig at fremhæve til Understøttelse for den sidst omtalte Redaction. Saaledes som